

1992 - glava

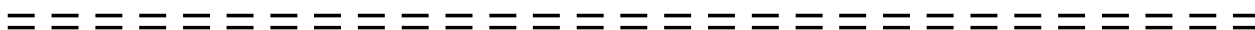
***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

*** * ***

=====

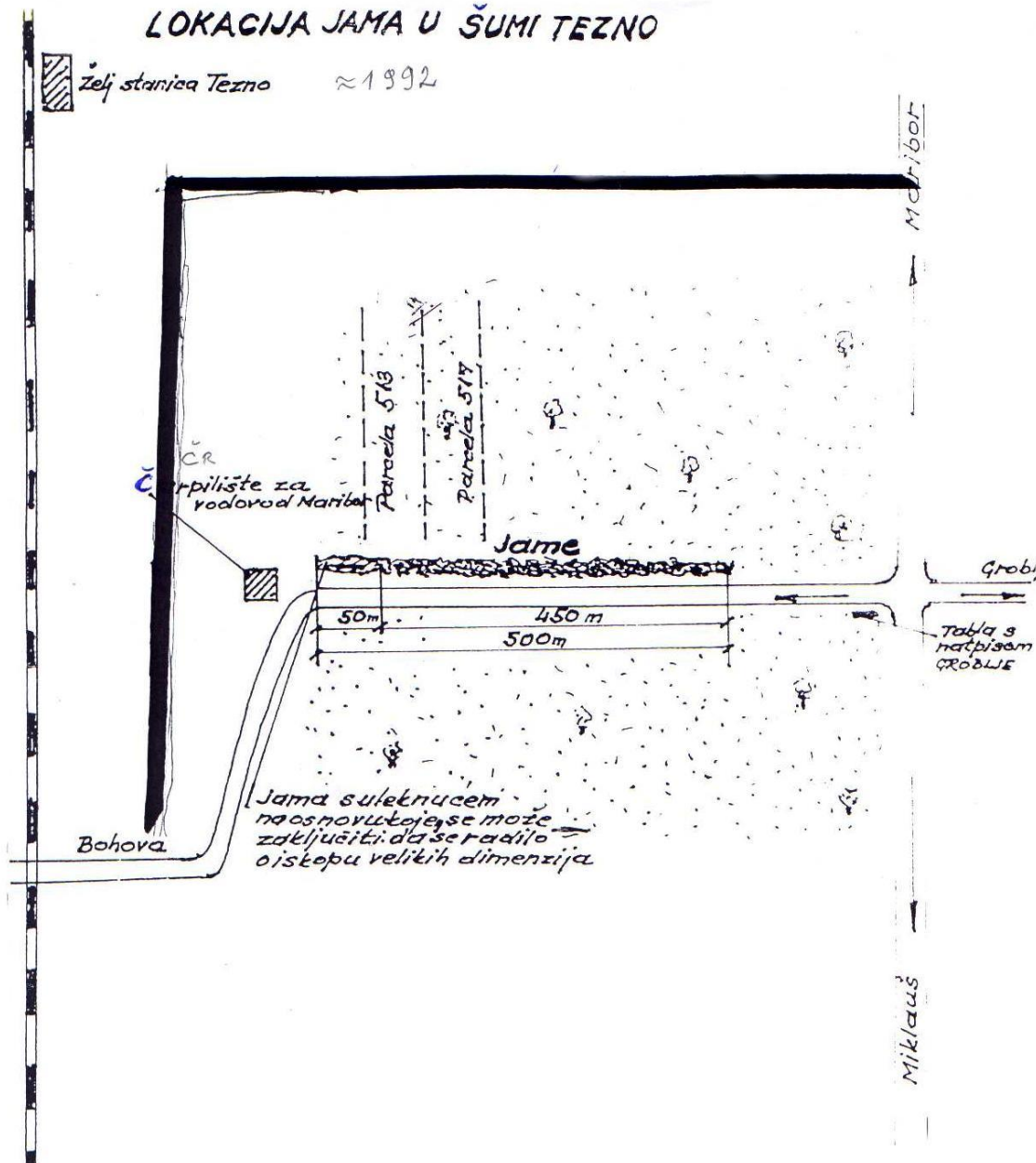
1992.g., NASLOVI DATOTEKA:

1992_Tezno_Bohova_pancerica.jpg
199204__20190125_Horvatic_masovni_cetnicki_zlocin_obavijeni_velom_sutnje.docm
19920401_Nova_Doba_dragutin_Grabezljivi_projektanti_Velenje.docm
19920507_Safaric_Dragutin_SLO_drzavljanstvo_odlocba.jpg
19921201_Velenje_Spric_gimnazijci_Gornji_Dolic.docm

x

=====

LOKACIJA JAMA U ŠUMI TEZNO

[199204_20190125_Horvatic_masovni_cetnički_zločin_obavijeni_velom_sutnje.docm](https://www.braniteljski-portal.com/25-siječnja-2000-višegrad-masovni-četnički-zločin-obavijeni-velom-šutnje-u-svakom-ratu)

2019-01-25

Četnički zločin obavijeni velom šutnje

Fri, 25 Jan 2019

Damir Borovcak damir.borovcak1@inet.hr Undisclosed-Recipient

<https://www.braniteljski-portal.com/25-siječnja-2000-višegrad-masovni-četnički-zločin-obavijeni-velom-šutnje-u-svakom-ratu>

25. siječnja 2000. Višegrad – masovni četnički zločin obavijeni velom šutnje u svakom ratu

Objavio: Petar Horvatić - 25. siječnja 2019. u 07:30

Foto: commons.wikimedia.org

“Četnički pokret bio je prožet najbrutalnijim velikosrpskim nacionalizmom i imao je sve karakteristike fašističkog pokreta”, ističe Zdravko Dizdar koji je napisao knjigu ‘Prešućivani četnički zločini’.

Još od Balkanskih ratova četnici su bili poznati kao najveći zločinci. U II. svjetskom ratu i u ratovima 90-ih, četnici čine masovne zločine u istim mjestima i područjima nad pripadnicima istog naroda – Hrvatima i muslimanima. Jedno od mjesta koje je teško stradalo od ruke četnika 1943. je **Višegrad (NDH). Istu sudbinu od četnika Višegrad (BiH) doživljava i 1992. godine.**

Danas se u Srbiji ovi najgori zločinci – četnici – javno slave kao borci za slobodu i antifašisti, a čak je donedavni predsjednik Srbije Tomislav Nikolić bio ustoličen na to mjesto kao četnički vojvoda.

Dana 25. siječnja 2000. pripadnici SFOR-a u Višegradu uhapsili četnika **Mitra Vasiljevića**, optuženog za ratni zločin tokom rata u BiH. Osuđen je na 15 godina zatvora za zločine protiv čovječnosti i kršenja zakona i običaja ratovanja počinjena na području Višegrada (BiH). Nakon dvije trećine odslužene zatvorske kazne u ožujku 2010. pušten na slobodu.

Pokolji uz rijeku Drinu

Pokolj u Višegradu bio je ratni zločin kojeg su počinile srpske vojne postrojbe na početku rata u Bosni i Hercegovini u proljeće 1992. kada je započeo cijeli niz etničkog čišćenja i masovnih ubojstava bošnjačkih civila u Višegradu, ali i uz cijelu rijeku Drinu.

Prema procjenama, iz okolice Višegrada protjerano je oko 14.000 Bošnjaka, a Istraživačko dokumentacijski centar (IDC) registrirao je čak 1.760 žrtava zločina u nevelikom Višegradu, od čega 100-tinjak ubijene djece. Četnici nisu ni djecu štedjeli u svojim patološkim i mrziteljskim pohodima u ostvarenju želje za etnički čistom BiH.

Pokolji muslimana uz Drinu završili su tek 1995. godine i to genocidom u Srebrenici, tako da je istočna Bosna i Podrinje najveće stratište u ratu u BiH: Srebrenica, Višegrad, Foča, Zvornik, Žepa i druga mjesta naseljena muslimanskim stanovništvom.

Jednako tako ovo područje je stradalo i u NDH, kada su već u prosincu 1941. počeli četnički pokolji na samoj granici NDH i Srbije.

Istina o prošlosti je jedini lijek

Istina i suočavanje s prošlošću su jedini lijek. Ni danas, kada se još otkopavaju masovne grobnice Bošnjaka, kod brojnih Srba u gornjem **Podrinju** i cijeloj Republici Srpskoj nema vidljivog kajanja za strašne zločine.

Ubijanja u ovom dijelu Bosne provođena su danima i mjesecima, a imaju jasna obilježja genocida.

Rijeka Drina je najveća masovna grobnica muslimana u ratu u BiH, a to je bila i u Drugom svjetskom ratu kada je ovaj kraj stradao kao krajnja istočna granica NDH, u koji su se zbog blizine

Srbije ubacivali brojni koljači s teritorija te države. Osobito nakon propasti tzv. Uzičke republike krajem 1941. iz Srbije u NDH prelazi veliki broj četnika s ciljem uništenja muslimana i Hrvata, te uništenja NDH i **stvaranja Velike Srbije na granici Virovitica-Karlovac-Karlobag.**

Četnički pokolji su u oba rata bili najveći upravo na području uz rijeku Drinu: **Višegrad, Foča, Goražde, Srebrenica, Čajniče, Zvornik, Vlasenica, Rogatica** i druga mjesta bila su svjedokom genocida Srba nad Muslimanima.

Hrvatski institut za povijest objavio je opsežno znanstveno djelo 'Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini 1941 – 1945.' Zdravka Dizdara, koji istražuje povijest Drugoga svjetskoga rata na području NDH.

Od 1941. do 1945. samo u današnjoj BiH je bilo osnovano čak 14 četničkih korpusa, 76 brigada i dvije pukovnije te je kroz njih prošlo sto tisuća naoružanih pripadnika četničkog pokreta, koji su sijali smrt od Drine do Grahova.

NDH – veliko stratište Hrvata i muslimana ubijenih u masovnim pokoljima četnika

Po Dizdarovim istraživanjima od četničkih progona i pokolja u samo BiH, tada dio NDH, u Drugom svjetskom ratu izbjeglo je oko 100.000 Hrvata i više od 200.000 Muslimana. Tako je nakon pokolja Hrvata u istočnoj Hercegovini u ljeto 1942. s područja lijeve **obale Neretve** izbjeglo 26.000 Hrvata, a nakon pokolja Muslimana u Višegradu u rujnu 1943. iz **Podrinja** je od četničkog nasilja izbjeglo više od 100.000 ljudi.

Po rezultatima istraživanja Zdravka Dizdara četnici su u BiH ubili oko 45.000 Hrvata i muslimana, opljačkali, spalili i razorili na desetke tisuća domova, a **potpuno uništili oko 300 sela i manjih gradova**, velik broj katoličkih crkava i muslimanskih džamija.

“Četnički pokret bio je prožet najbrutalnijim velikosrpskim nacionalizmom i imao je sve karakteristike fašističkog pokreta”, ističe Zdravko Dizdar.

Osim u NDH, četnici su u II. svjetskom ratu počinili brojne zločine nad muslimanima u Srbiji i Crnoj Gori u mjestima **Pljevlja, Prijepolje, Bijelo Polje, Novi Pazar, Sjenica i druga**. Ta mjesta su teško stradala od četnika i u Balkanskim ratovima i I. svjetskom ratu, a ubijanje muslimana u ovim dijelovima potrajalo je i od 1918.-1923. godine dok je Jugoslavija postojala mirnodopski čak pet godina. Zbog svih tih zločina **sandžački muslimani su 1941. godine tražili da budu izdvojeni iz Srbije i priključeni NDH, te je u Zagreb zbog toga čak došla delegacija iste godine.**

Najbolnija stvar od svega je to da se o četničkim zločinima u Jugoslaviji i danas u Hrvatskoj i BiH jako malo zna, premda su to zločini s obilježjem genocida. Recimo, puno se više zna i piše o, ipak ograničenom, ratu između Hrvata i muslimana u BiH, nego o stratištima kao **Višegrad gdje je ubijeno više od 100 malodobne djece**. Nije Srebrenica jedino mjesto pokolja, **Podrinje** je puno malih Srebrenica i plača majki za svojim sinovima i kćerima i **1941.** i 1992. godine.

Na žalosti i nevjerojatno, danas se u Srbiji ovi zločinci i koljači slave kao antifašisti i borci za slobodu čak od strane državnog vodstva Srbije, **a hrvatska politika nikada nije zbog toga pokazala**

niti najmanju zabrinutost ili dala bilo kakvu službeno primjedbu (niti glede pristupnih pregovora u EU).

Na drugoj strani, paradoks je da iz Srbije koja je rehabilitirala četnike neprestano dolaze optužbe iz redova najviših političkih, pa i crkvenih dužnosnika o tzv. hrvatskoj genocidnosti, kardinalu Stepincu, ustašizaciji, Jasenovcu, Domovinskom ratu, hrvatskim generalima (Gotovina, Krstičević), Oluji. HOS-ovcima, Katoličkoj Crkva, a hrvatska Vlada samo – šuti.

19920401_Nova_Doba_dragutin_Grabežljivi_projektanti_Velenje.docm

1992-04-01, NOVA DOBA, 1. aprila

VELENJSKI ARHITEKTI "FUŠAJO" VSEM NA OČEH

GRABEŽLJIVI PROJEKTANTI

Arhitekti velenjskih projektantskih podjetij med svojim službenim časom delajo na črno. Najbolj delavni pri tem so vodilni v Projektivnem biroju Velenje.

Tatjana Smit, uslužbenka na Zavodu za lokacijska dovoljenja, pa uničuje sleherno konkurencu in vsakega podjetnika, ki bi lahko "fušarjem« prevzel delo, obtožuje velenjski projektant Drago Šafarič.

Drago Šafarič: »Projektantska mafija mo je v Velenju popolnoma onemogočila.«

»V Velenju dela na črno najmanj trideset ljudi iz projektantskih organizacij. Ti so zaposleni v Projektantskem biroju Velenje, Projektantskem biroju Vegrad in na Zavodu za urbanizem.

Dolgo časa sem bil edini v Velenju, ki se je kot zasebnik ukvarjal s projektiranjem, vendar me je projektantska mafija pripeljala tako daleč, da v Velenju ne dobim več dela, čeprav sem veliko cenejši od teh »fušarjev in tudi kvaliteta mojega dela ne zaostaja za njihovo«, prizadeto pripoveduje Drago Šafarič.

Ko sta v navezi mož in žena

»V Projektivnem biroju Velenje sem se zaposlil 1980. Že čez dve leti sem kot predsednik delavske kontrole direktorju biroja Andreju Smitu napisal pismo, v katerem sem ga opozoril na kriminal, ki se je dogajal v podjetju, saj so zaposleni med službenim časom delali projekte na črno. Direktor ni ukrepal, kar je razumljivo, saj je bil tudi sam udeležen pri tem. Njegova žena Tatjana Šmit dela kot referentka za lokacijska dovoljenja. In tako je krog zaključen. Projektantska mafija dela vsem na očeh, obtožuje Drago Šafarič.

»Tatjana Smit kot državna uslužbenka pristojna za izdajo lokacijskih dovoljenj strankam celo priporoča podjetje svojega moža, ki je pred dvema leti pustil službo v Projektivnem biroju in skupaj s Pavletom Šiferjem ustanovil svojo projektantsko firmo »IPI«, oba pa še vedno tesno sodelujeta s Projektantskim birojem v Velenju.

Kot uslužbenka bi bila dolžna obvestiti stranke, kje vse lahko dobijo projekte, vendar tega ne stori. Nasprotno, če stranka najame projektanta, ki ni iz »njihovega brloga«, zahteva ogled raznoraznih komisij, tudi povsem nepotrebnih, v nasprotnem primeru pa odpadejo marsikatero obveznosti, ogledi in komisije.

To je prišlo že tako daleč, da kljub nižjim cenam v Velenju ne morem dobiti dela, saj stranke vedo, da bodo imele veliko večje sitnosti, če bodo izdelavo načrtov zaupale meni, kot pa, če to delo opravi kakšen arhitekt na črno, pa četudi bo dražji.

Pred tremi leti je arh. Marko Virtič napravil projekt dr. Igorju Kočvarju. Doktor je za prizidek k hiši potreboval kar pet zvezkov različnih dokumentov. Moral je priskrbeti gradbeni in elektro projekt, projekte za vodovod, zaklonišče in kanalizacijo.

Vsi ti načrti so seveda močno podražili gradnjo. Druga stranka, ki ji je načrt izdelal eden izmed članov projektantske mafije, pa je za podobno delo (prizidek k hiši, ki je bil celo iste velikosti) potreboval le skice in statično kontrolo."

Zakoni veljajo le za nekatere

»Dober primer kako delujejo velenjske občinske službe je arhitektinja Ingeborg Bolič. Do leta 1986 je imela zasebno projektiranje, čeprav je zakon, ki je to dovoljeval, bil sprejet šele leta 1989(86!). Ona pa je že petnajst let pred sprejetjem zakona javno opravljala to delo. Nihče ni ukrepal.

Zaradi vsega, kar se na tem področju dogaja, sem bil tudi pri predsedniku občinskega komiteja za planiranje ter ga opozoril na zlorabo imena firme in žiga. V Projektivnem biroju Velenje imajo celo pravilnik poslovanja, po katerem potrjujejo projekte, ki jih naredijo njihovi delavci v svoji režiji popoldne ali med službenim časom. Stranka mora plačati le posebno takso podjetju.

Tako pridemo do absurda, da je cena projekta smešno nizka, saj gre le za ceno, ki jo stranka plača za registracijo projekta. Plačilo opravljenega dela pospravijo v svoj žep »fušarji«. Takšnih projektov je v Velenju na stotine. Davkarija ne dobi od njih niti tolarja.

Projektantski biro v Velenju nima zakonitih pogojev za projektiranje, kot jih zahteva zakon. Za izdelavo projekta bi morali namreč imeti zaposlene gradbene, strojne in elektro inženirje, zaposlujejo pa le dva arhitekta. Za ostale specialnosti uporabljajo zunanje sodelavce, česar po zakonu ne bi smeli. Podjetje, ki ne zaposluje vseh teh profilov strokovnjakov, ne bi smelo izdelovati projektne faze tistih strok, ki jim manjkajo, pa to vseeno počnejo. Tudi jaz ne morem projektirati za družbena podjetja, ker pač nimam zaposlenih vseh teh strokovnjakov.

Kot primer naj povem, da sem spomladi 1991 pripravil projekt, za katerega je nekdo na fuš zahteval 60.000 dinarjev, za 10.000 din. Ostali črni projektanti pravijo, da jim s svojimi cenami delam sramoto.

V projektni dokumentaciji uporabljajo fotokopije podpisov odgovornih in direktorjev firm. Celotno fušarji prodajajo projekte kot odgovorni projektanti. Nekateri so se več let kar sami imenovali za odgovorne projektante, čeprav za to niso imeli pooblastila. Občinski organi to mirno sprejemajo, saj smatrajo, da bi to morali urediti v sami firmi ali kolektivu.«

Nihče se noče vmešavati

»Kot obrtnik, kar sem takrat še bil, sem se zatekel po nasvet tudi na obrtno združenje, kjer so mi odgovorili, da pač vsi tako delajo. Obiskal sem referentko za drobno gospodarstvo v občini, a tudi ona ni odgovorna. Pismo sem protestiral na občinski davčni upravi. Direktor le te je sicer poizkušal nekaj storiti, a mu to ni uspelo. Pisal sem tudi ustreznemu ministrstvu v Ljubljano pa še po osmih mesecih ni odgovora,« pravi Drago Šafarič.

Andriano Ferrari

REPUBLIKA SLOVENIJA

MINISTRSTVO ZA NOTRANJE ZADEVE

61001 LJUBLJANA, ŠTEFANOVA 2

Telefon: (061) 151-400, 125-125, poštni predal št. 640, 642

REPUBLIKA SLOVENIJA

Številka: 0011/17-XVII-190689

Datum: 07.05.1992

Ministrstvo za notranje zadeve Republike Slovenije izdaja na podlagi 42. člena Zakona o državljanstvu R Slovenije (Ur. list R Slovenije, letnik I., št. 1/91 in 30/91), na prošnjo, ki jo je vložil-a ŠAFARIĆ Dragutin, Šaleška cesta 16, Velenje, zaradi sprejema v državljanstvo Republike Slovenije

ODLOČBO

V državljanstvo Republike Slovenije se sprejme

ŠAFARIĆ Dragutin, roj. 02.02.1940, Belica, Čakovec, Republika Hrvatska, doslej drž. Republike Hrvatske

O b r a z l o ž i t e v

V postopku, uvedena na prošnjo strank-e, je ugotovljeno, da so izpolnjeni pogoji 40. člena Zakona o državljanstvu R Slovenije, zato je odločeno, kot je navedeno v izreku te odločbe.

Pouk o pravnem sredstvu: Ta odločba je v upravnem postopku dokončna in zoper njo ni dovoljena pritožba, je pa mogoč upravni spor. Tožba se lahko vloži ali da na zapisnik v 30 dneh pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije v Ljubljani, lahko pa se da na zapisnik tudi pri katerikoli enoti temeljnega sodišča.

Taksa po taksni tarifi št. 1 in 4a ZUT in sklepa o uskladitvi vrednosti točke v Zakonu o upravnih taksah v znesku 615.00 SLT je plačana in po predpisu razveljavljena.

Slavko Debelak

mag. Slavko Debelak
DIREKTOR UPRAVE ZA UPRAVNO PRAVNE ZADEVE
PODSEKRETAR

KO JE PAKA TEKLA KRVAVA HUDA LUKNJA OB KONCU 2. SVETOVNE VOJNE

Franc Strle v knjigi »Veliki finale na Koroškem« opisuje dramatične dogodke v Hudi luknji maja 1945 leta.

Huda luknja je s svojo bližnjo okolico doživela najhujše dni med umikom ustaških sil in ostalih nemških čet. Ko so se ustaši umikali skozi Hudo luknjo proti Doliču maja 1945, so jih ustavili partizani. Potem so partizani poslali v ustaški štab svoje odposlance, ki so zahtevali odložitev orožja in predajo. Ustaški poveljniki so omahovali, nameravali so se tudi vdati, vendar so se bali, da bi jih partizani potem pobili. Zato pogajanja niso obrodila sadu in so se ustaši odločili upreti izročitvi orožja.

Kot zatrjujejo priče, se je spopad vnel, še preden se je partizanska delegacija vrnila s pogajanj, ker je 15. Majčevička brigada predčasno napadla. Bitka je poenjedala šele po dveh dneh.

Kako ogorčeni so bili boji, lahko sklepamo po izgubah, saj je samo na ustaški strani padlo 3.000 mož, 10.960 pa jih je bilo zajetih. Pravijo pa, da je to le približna ocena in da naj bi bila to le tretjina vseh padlih. Kakor je bilo mogoče sklepati po besedah očividcev, je v desetih velikih skupnih grobiščih pokopanih najmanj 4.700 ustašev. "Zaradi tisočev mrličev med Hudo Luknjo in Mislinjo je bil smrad tisto poletje tako grozoten, da so daleč na okoli odmrle vse čebele za štiri leta..." (o.c.,str.301)

V knjigi ni omenjenih množičnih pobojev ustašev, kot so bili v Kočevskem rogu, saj je bila knjiga izdana 1977 leta.

Profesor Damnjan Kljajič o teh dogodkih:

»Preko naših krajev se je proti koncu vojne pomikalo kar veliko število nemških vojakov, torej glavnina armadne skupine E skupaj s kvizlinškimi enotami.

Večina se jih je pomikala preko Hude Luknje na Koroško ali preko Slemena proti Črni in od tod v Avstrijo. V Hudi Luknji se je med tem zgodilo marsikaj. Kaj se je točno dogajalo, nam ni znano prav tako kot tudi ne število umrlih. V teh zaključnih operacijah oziroma "čiščenju", kot so temu rekli, so sodelovale v glavnem enote, ki so prišle sem z juga. Slovenskih partizanov je bilo tukaj bolj malo, ker je bila večina na ozemlju današnje Avstrije, torej na Koroškem. Večina enot je bila črnogorskih ali dalmatinskih.

(P.S. Beseda "Huda Luknja" je mišljen kanjon in ne kraška jama! Š.D.)

V Hudi Luknji so tokrat pobili veliko ustašev in njihovih družin. Večinoma so te ljudi pokopavali kar na travnikih, livadah ob Hudi Luknji ali pa pred njo samo. Točnega števila mrtvih ni, ker teh mrtvih ni nihče nikoli popisal. Ustaši so bili postreljeni na različnih mestih, kar je še ena prepreka za ugotovitev natančnega števila.

9.5.1945 so se umikali preko tega območja na Paški Kozjak, ker so požgali devet domačij. Zgorele so vse hiše z gospodarskimi poslopji, poleg tega pa sta še bili eno ali dve smrtni žrtvi.

Lani smo dobili dnevnik nekega ustaškega vojaka. Verjetno je ta dnevnik izgubil ali pa ga je pozabil na mestu, kjer je počival. V njem so napisane pesmi oziroma so skicirana pisma, ki jih je potem ta ustaš poslal.

Ustaši so bili takrat v nekakšnem kotlu, in partizani so jih lahko napadli z vseh strani. Zato je bilo na partizanski strani zelo malo žrtev. To spada med že zaključne operacije konec aprila in v začetku maja. Takrat je ob domačiji Ramšak na Paškem Kozjaku padlo 10 partizanov. Kot že rečeno, je v operacijah padlo le 10 partizanov, ker so se ustaši ob umiku borili na vso moč in jim je uspelo pri neki domačiji prebiti obroč in s tem potisniti partizane proti Kozjaku. Ko so partizani dobili okrepitev so ustaše spet pregnali k Hudi Luknji, kjer jih je večina tudi ostala.

Veliko ustašev se je prebilo do Avstrije, tam pa so jih na Pliberškem jezeru pokončali. Ustaši so bežali s pokradenim vojnim plenom.«

Nika, Duška in Ana

1995-05-16 Velenje

Obseg podatkov prof.Kljajiča so le tisti, ki jih je zbral s pomočjo srednješolskega tabora na Kozjaku. Drugih argumentov za sedaj nima. Raziskovalni tabor bi naj bil 1991 leta. Beležko pesmi nekega Ustaše pa poseduje nek domačin s Kozjaka. Material iz te beležke nima posebnih informacij.

1995-09-11

Argumenti iz knjige velenjskega zgodovinarja. Knjigo mi je sposodil Slivar Mihael iz Velenje na zadnjih straneh sem zabeležil pomembna poglavja. GLEJ ISTO PRI ***HL - ZAPISI***

NARODNOOSVOBODILNI BOJ

V ŠALEŠKI DOLINI

Dr.MILAN ŽEVART

KNJIŽNICA OF 5

LJUBLJANA 1977

Pozornost je vredna obdelava področja Hude Luknje, kjer se spretno obhodijo dogodki maja 1945 l. Na straneh od 600 do 610 so omenjeni nekateri dogodki v zvezi z dogajanjem kanjona Hude Luknje, na strani 609 pa vendar najdemo naslednji stavek:

»Dne 12.maja pa so prek Slovenskih Konjic in Vitanja prodrle v Mislinjsko dolino enote 17. udarne divizije in pri Zgornjem Doliču pričele napadati in razbijati ustaške kolone. Boji med Hudo luknjo in Slovenj Gradcem so trajali do 14.maja.

Kljub velikanski množici sovražnega vojaštva, ki je bilo še oboroženo ter je povzročilo še precej žrtev - zlasti ustaške enote - je prebivalstvo Šaleške doline proslavljalo zmago,...«

OPOMBA: »dragutin« je oddaljen od te lokacije manj kot 10 km !!!